21/03/2021

Η Κυριακή της Ορθοδοξίας στο Οικουμενικό Πατριαρχείο (ΦΩΤΟ)

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Με κάθε ιεροπρέπεια και σύμφωνα με την από αιώνων διαμορφωμένη παράδοση εορτάσθηκε σήμερα, 21 Μαρτίου 2021, στην Ιερά Καθέδρα της Πρωτοθρόνου Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως, η Κυριακή της Ορθοδοξίας.

Της Θείας Λειτουργίας προεξήρχε ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος, συμπαραστατούμενος από τους Σεβ. Αρχιερείς Γέροντα Χαλκηδόνος κ. Εμμανουήλ, Γουϊνέας κ. Γεώργιο, εκ του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας, Τσερνιχίβ και Νιζχίν κ. Ευστράτιο, εκ της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ουκρανίας, Μετρών καί Αθύρων κ. Δημήτριο, Καρπάθου και Κάσου κ. Αμβρόσιο, Προικοννήσου κ. Ιωσήφ, Σουηδίας κ. Κλεόπα και Αυστραλίας κ. Μακάριο. Κατά τη διάρκειά της τελέστηκαν η εις Επίσκοπον χειροτονία του εψηφισμένου Μητροπολίτου Σαράντα Εκκλησιών κ. Ανδρέα και η εις Πρεσβύτερον χειροτονία

του Πανοσιολ. Ιερομονάχου κ. Θεοδώρου, στον οποίο, μετά την Απόλυση, ο Παναγιώτατος απένειμε το οφφίκιο του Μεγάλου Πρωτοσυγκέλλου.

Εκκλησιάστηκαν πλήθος Ιεραρχών του Οικουμενικού Θρόνου, ο Σεβ. Αρχιεπίσκοπος Ανθηδώνος κ. Νεκτάριος, Επίτροπος του Παναγίου Τάφου στην Πόλη, ο Υφυπουργός Εξωτερικών της Ελλάδος, Εξοχ. κ. Κωνσταντίνος Βλάσης, ως εκπρόσωπος της Ελληνικής Κυβερνήσεως, η Υφυπουργός Παιδείας και Θρησκευμάτων της Ελλάδος Εξοχ. κ. Ζέττα Μακρή, η Ευγεν. κ. Ελένη Βακάλη, Πληρεξούσιος Υπουργός Α’, εκπροσωπώντας την Πρεσβεία της Ελλάδος στην Άγκυρα, οι εν τη Πόλει Γενικοί Πρόξενοι της Ελλάδος Ευγεν. κ. Γεωργία Σουλτανοπούλου, και της Ουκρανίας Εντιμ. κ. Oleksandr Gaman, άλλοι διπλωμάτες, ο Αντιδήμαρχος της πόλεως των Σαράντα Εκκλησιών (Kırkareli), Εντιμ. κ. Arda Kolcular, ο Δήμαρχος Ahmetbey της Επαρχίας Σαράντα Εκκλησιών Εντιμ. κ. Mustafa Altıntaş, κληρικοί, Αγιορείτες Μοναχοί, Άρχοντες της Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας, οι συγγενείς του νέου Μητροπολίτου και πλήθος πιστών από την Πόλη, και το εξωτερικό.

Πριν από την χειροτονία του εψηφισμένου Μητροπολίτου της θρακικής Επαρχίας Σαράντα Εκκλησιών, ο Οικουμενικός Πατριάρχης, απηύθυνε προς αυτόν, αλλά και προς τον Πανοσιολ. κ. Θεόδωρο, πατρικούς λόγους οικοδομής και νουθεσιών για τη νέα αποστολή διακονίας που τους ανέθεσε η Μητέρα Εκκλησία.

“Αγάλλεται σήμερον η Αγία του Χριστού Μεγάλη Εκκλησία επί τη εις Επίσκοπον χειροτονία ενός αξίου κατά πάντα τέκνου αυτής. Η περί ημάς Αγία και Ιερά Σύνοδος σε εξέλεξεν, αγαπητέ αδελφέ, παμψηφεί Μητροπολίτην της Θρακικής Επαρχίας Σαράντα Εκκλησιών και σε κατέστησεν Αρχιερέα της Πρωτοθρόνου Εκκλησίας της Ορθοδοξίας, της ευλογηθείσης υπό του πανδώρου Θεού να φυλάσση την πανίερον παράδοσιν της πίστεως, της αγάπης και της ελπίδος, να μαρτυρή εν τω κόσμω, έργω και λόγω, περί της εν Χριστώ απολυτρώσεως του γένους των

ανθρώπων και της κτίσεως όλης”, **είπε ο Παναγιώτατος, απευθυνόμενος προς τον Θεοφιλ. Εψηφισμένο Μητροπολίτη Σαράντα Εκκλησιών, υπενθυμίζοντας την πορεία του, από το 1999, οπότε και ήρθε στην Πόλη, μέχρι και σήμερα**.

“Υπηρέτησες ευόρκως εις την Πατριαρχικήν Αυλήν ως Πατριαρχικός διάκονος, ως Τριτεύων, Δευτερεύων και από το 2014 ως Μέγας Αρχιδιάκονος, ενώ από τον Οκτώβριον του έτους 2017 μέχρι την πρόσφατον εκλογήν σου εις τον τρίτον βαθμόν της ιερωσύνης, διετελέσες ημέτερος Πρωτοσύγκελλος. Απλούς, αθόρυβος, πρόθυμος και συνεργάσιμος, αφωσιωμένος εις τον Πατριάρχήν σου, υπήρξες, κατά κοινήν ομολογίαν, μία σεμνή, σεβαστή και ιδιαιτέρως αγαπητή παρουσία εν Φαναρίω.
Χειροτονείσαι επίσκοπος εις μίαν μεγάλην ημέραν διά την Εκκλησίαν του Χριστού, την Κυριακήν της Ορθοδοξίας. Εορτάζομεν σήμερον την χαρμόσυνον επέτειον της αναστηλώσεως των ιερών εικόνων κατά το έτος 843, το τέλος της μακράς και επωδύνου περιόδου της εικονομαχίας, ως νίκην της γνησίας πίστεως εναντίον των αιρέσεων, επιτομή των οποίων εθεωρήθη η απόρριψις της τιμητικής προσκυνήσεως των εικόνων και της αληθείας ότι η τιμή της εικόνος «επί το πρωτότυπον διαβαίνει», ως απεφάνθη η εν Νικαία Ζ’ Οικουμενική Σύνοδος, επομένη τοις Αγίοις Πατράσιν”.

Σε άλλο σημείο της ομιλίας του ο Παναγιώτατος επεσήμανε:

“Η εκκλησιαστική ζωή είναι μία σκυταλοδρομία, η οποία πάντοτε απαιτεί σύμπνοιαν, συντονισμόν, αλληλεγγύην και αγωνιστικότητα. Όταν παραλάβωμεν την σκυτάλην, δεν επαναπαυόμεθα εις τας δάφνας των προηγηθέντων, αλλά αναλαμβάνομεν ενεργόν ρόλον, αναπτύσσομεν όλην την δύναμίν μας. Αν και ημείς δεν διατρέξωμεν ταχέως το ιδικόν μας στάδιον, όλη η προσπάθεια κατερρέει. Τοιαύτη είναι η παράδοσις της Εκκλησίας, η οποία ζη από την συνοχήν και συνέχισιν των αγώνων των Πατέρων. Οι νυν κρατούντες την σκυτάλην θα την παραδώσωμεν εις αυτούς οι οποίοι ακολουθούν. Θα απαιτηθή και από εκείνους επαγρύπνησις και δυναμισμός. Ουδείς νικά μόνος ή, άλλως, Unus Christianus, nullus Christianus, «εις Χριστιανός, ουδείς Χριστιανός». Καμμία γενεά δεν επιτρέπεται να ολιγωρήση εις αυτήν την κοινήν πορείαν προς τα Έσχατα.
Και η χειροτονία σου εις επίσκοπον, Θεοφιλέστατε, αυτήν την αλήθειαν εκπροσωπεί. Όπως γράφει ο Άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος, εις την Εκκλησίαν του Χριστού, η οποία είναι το σημείον της παρουσίας της Βασιλείας του Θεού μέσα εις την ιστορίαν και συγχρόνως παραπέμπει εις τον ερχόμενον Χριστόν και εις την εσχατολογικήν πληρότητα των πάντων, ο Επίσκοπος είναι «εικών» του Χριστού. Ο Επίσκοπος είναι συνδεδεμένος με το κατ’ εξοχήν κοινοτικόν μυστήριον της Εκκλησίας, την Θείαν ευχαριστίαν, προεστώς της τελέσεως της οποίας είναι. Όλον το λοιπόν έργον του Επισκόπου είναι προέκτασις αυτής της λειτουργίας του.

Τα πάντα εις την εκκλησιαστικήν ζωήν, η δομή της Εκκλησίας, η θεία λατρεία, η διοίκησις και η διαποίμανσις, αποτελούν φανέρωσιν της ευχαριστιακής ταυτότητος της Εκκλησίας την οποίαν ενσαρκώνει κατ' εξοχήν ο Επίσκοπος.
Εις αυτό το πλαίσιον εντάσσεται και το γεγονός ότι η Ορθόδοξος ευσέβεια αποδίδει εις τον Επίσκοπον ιδιαιτέραν τιμήν και μέγαν σεβασμόν. Να μη το λησμονής αυτό, και, επίσης, να ενθυμήσαι ότι αποτελεί μεγάλην ευλογίαν και ύψιστον προνόμιον διά σε το ότι είσαι Αρχιερεύς του Οικουμενικού Θρόνου, τα δίκαια του οποίου εδεσμεύθης προ ολίγου «φυλάττειν απαράβατα και απαρασάλευτα» έως εσχάτης σου αναπνοής. Εις την Ομολογίαν πίστεως υπεσχέθης, επίσης, ενώπιον Θεού και ανθρώπων, να συναποδέχεσαι όσα αποδέχονται αι Επτά Οικουμενικαί Σύνοδοι και οι ιεροί Πατέρες και να συναποστρέφεσαι τα υπ' αυτών αποστρεφόμενα. «Κράτει», λοιπόν, προσφιλέστατε αδελφέ, «της ομολογίας» (Εβρ. δ', 14), της ομολογίας της Ορθοδόξου ημών πίστεως και της πιστότητος εις τας τιμίας παραδόσεις του Φαναρίου".

Στη συνέχεια ο Πατριάρχης απευθύνθηκε και στον μέχρι πρό τινος Αρχιδιάκονό του Θεόδωρο, λέγοντας:

"Η Αγία του Χριστού Μεγάλη Εκκλησία αποκτά σήμερον όχι μόνον ένα νέον επίσκοπον, αλλά και ένα νέον πρεσβύτερον, τον π. Θεόδωρον Μειμάρην, ο οποίος εις το τέλος της Θείας Λειτουργίας θα χειροθετηθή Μέγας Πρωτοσύγκελλος, εις διαδοχήν σου, του εψηφισμένου Μητροπολίτου Σαράντα Εκκλησιών Ανδρέου. Ο π. Θεόδωρος κατάγεται από το Ηράκλειον της λεβεντογέννας και αγιοτόκου Κρήτης. Αδελφός της Ιεράς Μονής Αγκαράθου εκ νεότητος αυτού, διάκονος από το 2003, εισήλθεν εις την Πατριαρχικήν Αυλήν το έτος 2005 και διήλθε δι' όλων των βαθμίδων της διακονίας: Πατριαρχικός Διάκονος, Διάκονος της Σειράς, Τριτεύων, Δευτερεύων και από τον Οκτώβριον του 2017 Μέγας Αρχιδιάκονος. Διπλωματούχος Βυζαντινής Μουσικής, προσέφερε πολλά εις τα Αναλόγια και εις τον Σύνδεσμον Μουσικοφίλων Πέραν".

Ο Πατριάρχης αναφέρθηκε στις πλούσιες σπουδές του Πανοσιολ. κ. Θεοδώρου, ο οποίος είναι διδάκτωρ της Θεολογίας και *"ενθουσιώδης ερευνητής της νεωτέρας και συγχρόνου εκκλησιαστικής ιστορίας"*, και συγγραφέας πολλών σχετικών άρθρων και βιβλίων, ενώ συμμετείχε ως γραμματεύς και μέλος αντιπροσωπειών της Μεγάλης Εκκλησίας στους Οικουμενικούς διαλόγους και σε διορθόδοξα και διαχριστιανικά συνέδρια.

"Ο νέος πρεσβύτερος αναλαμβάνει το υψηλότερον αξίωμα εις την Πατριαρχικήν Αυλήν, με πολλήν εξουσίαν, και πολλαπλάς αρμοδιότητας, αι οποίαι απαιτούν εγρήγορσιν, δυναμισμόν, δικαιοκρισίαν, ευγένειαν, ειλικρίνειαν, ευαισθησίαν, υπευθυνότητα και σοβαρότητα. Όλαι αυταί αι ευθύναι οφείλουν να συμβαδίζουν με το ήθος και την ταυτότητα του πρεσβυτέρου και το διακονικόν πνεύμα του

εκκλησιαστικού λειτουργού. Όπως έχει γραφή από σύγχρονον θεολόγον εκ Κρήτης, οι ιερείς του Χριστού «δεν είναι εγκατεστημένοι, αλλά απεσταλμένοι, δεν κάθονται αλλά πορεύονται, υποτάσσοντας την ελευθερία τους στην υπακοή του Χριστού».
Σας καλούμεν, αδελφοί και τέκνα εν Κυρίω, να προσευχηθήτε, ο Κύριος του ελέους να κρατύνη και να ευλογή τον νέον Μητροπολίτην Ανδρέαν και τον νέον πρεσβύτερον Θεόδωρον εις το έργον διακονίας του Σώματος του Χριστού".

Αμέσως μετά, ο Θεοφιλ. εψηφισμένος Μητροπολίτης Σαράντα Εκκλησιών κ. Ανδρέας, εμφανώς συγκινημένος, απηύθυνε λόγο ευγνωμοσύνης και αφοσιώσεως προς τον Παναγιώτατο.

"Τον Ανδρέαν τον συνεπώνυμον και «ομοπάτριον» -επιτραπήτω μοι η εκφρασις- του Πρωτοκλήτου Μαθητού, όστις, όμως, μόνον κατ' όνομα ομοιάζει εις τον Απόστολον, τον ιδρυτήν αυτόν της Εκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως και τον ακοίμητον φύλακα και προστάτην της γενεθλίου πόλεως των Πατρών. Καίτοι ανάξιος, εις την κληρουχίαν ταύτην του Πρωτοκλήτου, του αυταδέλφου Πέτρου, κατέστην, πατριαρχική προβλήσει και επινεύσει και ψήψοις αρχιερατικαίς, Επίσκοπος και Μητροπολίτης της αγιωτάτης Επαρχίας των Σαράντα Εκκλησιών, της Βυζαντινής Καράβου δηλονότι, ήτις εν «εμπόνω σιωπή και προσευχητική

σιγή», κατά τους Πατριαρχικούς λόγους, ουχί ως όνομα ψιλόν, αλλά ως τόπος και τρόπος, άρρητός τε και μυστικός, ως όνειρον, αλλ' ου ως φαντασία πορεύεται την οδόν της ιδικής Της, παρατεταμένης Μ. Τεσσαρακοστής, αναμένουσα την ερχομένην Ανάστασιν. Καίτοι, αι προγονικαί εστίαι ηφανίσθησαν, αι χιλιάδαι των πιστών εξέλιπον, οι Ναοί της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, των αγίων Πάντων, των αγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων κατήντησαν «γη και σποδός», το αείφωτον Φανάριον, των τόπων και των τρόπων, των ονείρων και των θρύλων, φύλαξ ακοίμητος, διά της εκλογής και της χειροτονίας της ελαχιστότητός μου, αποδεικνύει διά μίαν ακόμη φοράν ότι είναι μέγεθος μετα-ιστορικόν και υπέρχρονον, ήτοι εσχατολογικόν, μακράν κείμενον πάσης εννοίας κοσμικής δυνάμεως και της πνιγηράς λογικής των αριθμών και μεγεθών.
Το Φανάριον, η Μεγάλη Εκκλησία, το Μέγα ετούτο Μοναστήριον, μικρόν και μέγα εν ταυτώ, αφανές και αείφωτον, τεταπεινωμένον και δεδοξασμένον, ολίγον και αμέτρητον, πεπερασμένον και άπειρον... Το Φανάριον· φλοξ υποκαίουσα και υποφώσκουσα, αλλά πυρπολούσα και λαμπρύνουσα... Το Φανάριον το ιστορικόν, αλλά κυρίως ειπείν, το αείποτε ανακαινιζόμενον... Το Φανάριον και ο Πατριάρχης• ο μέγας Ηγούμενος και Πρώτος Ιεροθύτης, ο άλλος Κυρηναίος... Ο Πατριάρχης και Πατήρ ημών εις τον Οποίον χρεωστώ και οφείλω τα πάντα!!!".

Στη συνέχεια ο Θεοφιλ. κ. Ανδρέας σημείωσε:

"Προαισθάνομαι εις τα ώτα μου, συγκλονίζουσαν και πληρούσαν την υπάρξίν μου, την βροντώδη πατριαρχικήν φωνήν «η θεία Χάρις η τα ασθενή θεραπεύουσα και τα ελλείποντα αναπληρούσα» και συναισθάνομαι έως μυελού οστέων την ανθρωπίνην αδυναμίαν μου, την ασθένειαν και την ανεπάρκειαν της φύσεως, τας ελλείψεις του χαρακτήρος, τας δυσκολίας του εγχειρήματος, το υψηλόν του υπουργήματος και την ευθύνην της διακονίας. Και στρεφόμενος εις εαυτόν ιλιγγιώ και δειλιώ, αλλ' όμως στρεφόμενος εις τον Δεσπότην Χριστόν και εις το Υμέτερον τιμιώτατον Πρόσωπον, Παναγιώτατε Δέσποτα, διανοίγονται οι οφθαλμοί και τα ώτα της καρδίας και ακούω την φωνήν του Κυρίου: «Ολιγόπιστε! εις τι εδίστασας;» (Μτ. 14, 31). Και ενωτίζομαι την φωνήν του Πατριάρχου μου, γλυκείαν και παρηγορητικήν, αλλά και στεντορεία, ως αι σάλπιγγαι εκείναι της Ιεριχούς, διαλύουσα τα νέφη της αμφιβολίας και κατακρημνίζουσα τον φόβον της αποτυχίας. Τον φόβον και την αμφιβολίαν διά το «οστράκινον σκεύος» και την «ευτελήν πηλίνην διαρτίαν», καθώς η Μ. Εκκλησία δωροφορεί σήμερον εις την αναξιότητά μου τον θησαυρόν της Αρχιερωσύνης, ουχί ασφαλώς ως δικαιωματικόν προνόμιον, αλλ' ως δώρημα και χάρισμα, αφού η Αρχιερωσύνη ανήκει μόνον εις τον Αρχιερέα Χριστόν και ημείς πάντες μετέχομεν, καίτοι όλως αναξίως, εις την δωρεάν ταύτην, χωρίς ουδόλως να ανήκει εις ημάς. Και είναι η δωρεά αύτη υπηρετική του Λαού του Θεού, είναι η δύναμις εκείνη ήτις υπηρετεί την συνοχήν και την σύστασιν των κτιστών όντων, και την αναφοράν των ως θυσίαν μυστικήν εις Αυτόν τον

Δωρεοδότην Θεόν. Είναι, εν άλλαις λέξεσιν, το λειτούργημα της συμφιλιώσεως του κτιστού μετά του Κτιστού, ήτοι ο αγιασμός.
Το χριστοδώρητον τούτον αξίωμα, τον ελαφρόν και χρηστόν ζυγόν του Κυρίου, αποθέτει η Εκκλησία επί των ασθενικών ώμων μου σήμερον και ως άχθος μέγα το εκδέχομαι διά την πολλήν μου αδυναμίαν. Και διπλήν και πολλαπλήν αιθάνομαι την ευεργεσιαν και την τιμήν και την ευλογίαν, διότι καθίσταμαι όχι μόνον Αρχιερεύς, αλλά Αρχιερεύς της Μεγάλης και Οικουμενικής Καθέδρας της Κωνσταντινουπόλεως. Και υπισχνούμαι και ομνύω και καθομολογώ, Παναγιώτατε Πάτερ και Δέσποτα, όλη καρδία και διανοία και χείλεσι, την βαθείαν και αμετάθετον αφοσίωσιν και υπακοήν μου εις την αγίαν του Χριστού Μεγάλην Εκκλησίαν και εις τον Πατριάρχην μου έως εσχάτης αναπνοής και δυνάμεως και ικμάδος. Και επικαλούμαι την ώραν ταύτην την εύσημον και μοναδικήν την προστασίαν της Υπεραγίας Θεοτόκου της Παμμακαρίστου και του αγίου ενδόξου Αποστόλου Ανδρέου του Πρωτοκλήτου διά να μη απογοητεύσω την Εκκλησίαν και τον Πατριάρχην μου".

Ακολούθως, ο εψηφισμένος Ιεράρχης της Μητρός Εκκλησίας εξέφρασε τις ιδιαίτερες ευχαριστίες του προς τους Σεβ. Μητροπολίτες Γέροντα Νικομηδείας κ. Ιωακείμ, Γέροντα Χαλκηδόνος κ. Εμμανουήλ, Γέροντα Δέρκων κ. Απόστολο και Αδριανουπόλεως κ. Αμφιλόχιο, οι οποίοι του συμπαραστάθηκαν κατά τη διάρκεια της πολύχρονης διακονίας του στην Πατριαρχική Αυλή, αλλά και προς όλους τους Ιεράρχες του Θρόνου για τις ευεργεσίες που του προσέφεραν, καθώς επίσης και προς όλα τα μέλη της Πατριαρχικής Αυλής, με τα οποία συνεργάστηκε όλα αυτά τα χρόνια, καθώς και προς τους γονείς και την οικογένειά του για την στήριξη και την ενίσχυση τους.

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας, ο νεοχειροτονηθείς Μητροπολίτης, αφού έλαβε τη Αρχιερατική Μίτρα και την ράβδο από τα χέρια του Παναγιωτάτου, ανέβηκε στο Θρόνο και τέλεσε την απόλυση.

Αμέσως μετά, ο Παναγιώτατος χειροθέτησε στο Οφφίκιο του Μ. Πρωτοσυγκέλλου τον νεοχειροτονηθέντα πρεσβύτερο Πανοσιολ. κ. Θεόδωρο.

Στην ομιλία του ο νέος Μ.Πρωτοσύγκελος κ. Θεόδωρος επισήμανε:

"Ο διαπρύσιος κήρυξ και ανυποχώρητος προασπιστής της ακαινοτομήτου σεσαρκωμένης Θείας αγάπης, ο πανίερος Οικουμενικός Θρονος, περιβεβλημένος εν ιματισμώ διαχρύσω πεποικιλμένω τας υπό των Οικουμενικών Συνόδων και της διαχρονικώς καθηγιασμένης εκκλησιαστικής παραδόσεως ιεροκανονικάς του προνομίας, παρά τας όποιας απέλπιδας και καταδικασμένας εις αποτυχίαν

αμφισβητησεις των, τας υπό ομοδόξων ατυχώς πως επ' εσχάτων διατυπουμένας, διακηρύττει εν αδιαπτώτω θυσιαστική κενώσει την σωτηριώδη Ορθόδοξον αλήθειαν, και δη κατά την τελευταίαν τριακονταετίαν της πεπνυμένης και θεοστηρίκτου πατριαρχίας Σας, Παναγιώτατε, μετά φωνής ισχυράς και προφητικής, εν μέσω ενός κόσμου απορουμένου εκ της εντεινομένης απωλείας υπαρξιακού νοήματος και σαφούς προσανατολισμού, προσφάτως δε και εξ αιτίας της ενσκηψάσης φοβεράς απειλής του κορωνοιού, η οποία καθείλε πανθομολογουμένως, και δη κατά τρόπον ηχηρόν ως εν συσσεισμώ, τας ατομοκρατικάς ψευδαισθήσεις και ευδαιμονιστικάς βεβαιότητας του συγχρόνου «ανθρωποθεού».

Εντός της πολυταράχου ταύτης πραγματικότητος, εκλήθην, Παναγιώτατε Πάτερ και Δέσποτα, χάρις εις την πατρικήν Υμών στοργήν και την αδιάπτωτον προς την αναξιότητά μου μέριμναν και αγάπην, και μάλιστα κατ' άκραν συγκατάβασιν, να λάβω σήμερον, 21ην Μαρτίου, ημερομηνίαν κατά την οποίαν εξεμέτρησε το ζην προ τεσσαρακοντα-πενταετίας η εν τη Ιωνική γη γεννηθείσα και εν Ηρακλείω Κρήτης ακουσίως μετεγκατασταθείσα το 1922 μήτηρ του μακαριστού πατρός μου Ουρανία, εν τω Πανσέπτω Πατριαρχικώ Ναώ του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του Τροπαιοφόρου, τον δεύτερον της ιερωσύνης βαθμόν παρά των τιμίων και εκ των ατελευτήτων καμάτων καθηγιασμένων χειρών Σας, καθιστάμενος πλέον οικονόμος της Θείας Ευχαριστίας και των σωτηριωδών μυστηρίων του Θεού, «εν τοις οποίοις», κατά Νικόλαον Καβάσιλα, «η Εκκλησία σημαίνεται» και τα οποία προσφέρονται «υπέρ της του κόσμου ζωής και σωτηρίας».

Η υψίστη αύτη τιμή και ευλογία ολοκληρούται διά της σεπτής Πατριαρχικής προαιρέσεως και φιλοτιμίας όπως χειροθετήση με εις το υψηλόν οφφίκιον του Μεγάλου Πρωτοσυγκέλλου εν τη Πατριαρχική Αυλή, διά την οποίαν υιικώς ευγνωμονώ, εις διαδοχήν του ολίγον μόλις πριν χειροτονηθέντος Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σαράντα Εκκλησιών κ. Ανδρέου, τον οποίον ευχαριστώ δημοσία διά την άψογον συνεργασίαν και την ανυπόκριτον αδελφικήν του συναντίληψιν κατά την διακονίαν του εις το πολυεύθυνον και πλήρες αλαλήτων στεναγμών υπούργημα του πρώτου συγκυρηναίου της αείποτε εσταυρωμένης Πατριαρχικής αγάπης".

Σε άλλο σημείο της ομιλίας του, ο Πανοσιολογιώτατος κ. Θεόδωρος, τόνισε:

"Κατά την ενταύθα διακονίαν μου, εδόθη μοι η μοναδική και σπανία ευκαιρία να μαθητεύσω, ει και απροσδοκήτως, εν τω εν Φαναρίω διά βίου πανδιδακτηρίω της Πατριαρχικής Αυλής, τω αναντικαταστάτω και ανωτάτω Πανεπιστημίω της μυστηριακής μυήσεως εις το αυθεντικόν φαναριώτικον εκκλησιαστικόν ήθος, και δη εν Κρανίου τόπω κειμένω και εν ατελευτήτω Γολγοθά ισταμένω, και να αφουγκρασθώ εν τη πράξει, και δη εκ του σύνεγγυς, τους δυνατούς παλμούς της

καθ' ημέραν παλλούσης Πατριαρχικής καρδίας υπέρ της ειρήνης του σύμπαντος κόσμου, της ευσταθείας των αγίων του Θεού Εκκλησιών και της διορθοδόξου συνεργασίας, της προαγωγής της διαχριστιανικής ενότητος, της καταλλαγής μεταξύ των θρησκειών και των πολιτισμών και της προστασίας του φυσικού περιβάλλοντος.
Το μείζον, ωστόσο, παιδαγωγικόν δι' εμέ δίδαγμα, το οποίον αποτελεί και στάσιν προτύπου εκκλησιαστικής ζωής και εμπόνου σταυρο-αναστασίμου μαρτυρίας, τυγχάνει, Παναγιώτατε, η εκ του ευλάλου, ει και σιωπηλού, παραδείγματός Σας απαράμιλλος μακροθυμία, η ανεξάντλητος συγχωρητικότης, η αδιάκριτος προς πάντα ανεξαιρέτως τα τέκνα Σας πατρική αγάπη και πρόνοια, η απερίγραπτος καρδιακή ευρυχωρία, η παραινετική ενίσχυσις εις τας αναποφεύκτους ανθρωπίνας πτώσεις και τας αστοχίας των, η διακριτική ανάπαυσις των λογισμων, η ακαταπόνητος εργατικότης και η ανυποχώρητος υπεράσπισις των καθηγιασμένων δικαίων της Μητρός Εκκλησίας, η δυσεύρετος ποιμαντική ευαισθησία προς πάντα άνθρωπον καλής θελήσεως άνευ ηλικιακών ή λοιπών διακρίσεων, η βίωσις της καθ' ημέραν λειτουργικής ζωής, η λιτότης του βίου και η προς εαυτόν αυστηρότης, η εκστατική μέχρι θυσίας αγάπη και η ολοτελής ανάλωσις υπέρ της προαγωγής των ιερών υποθέσεων του σεπτού Κέντρου, ως και ο ακατάπαυστος οραματισμός διά το μέλλον με ακράδαντον εμπιστοσύνην εις την θείαν πρόνοιαν, την πάντοτε τα ασθενή θεραπεύουσαν και τα ελλείποντα αναπληρούσαν".

Ο Πανοσιολ. Μ.Πρωτοσύγκελλος αναφέρθηκε στους μακραίωνας και ισχυρούς δεσμούς του Φαναρίου με την Κρήτη, τόπο καταγωγής του, η τοπική Εκκλησία της οποίας διαχρονικά προσέφερε στη Μητέρα Εκκλησία πλήθος κληρικών, αρκετοί εκ των οποίων διακόνησαν από την θέση του Μ. Πρωτοσυγκέλλου.

"Αυτήν την ανυπέρβλητον σχέσιν επιμαρτυρεί και η κατά την ανεξιχνίαστον πρόνοιαν του Θεού προσευχητική και λίαν επιστηρικτική δι' εμέ παρουσία αγίων αρχιερέων εκ της κατά Κρήτην ολκάδος του Αποστόλου Τίτου, πρώτου Επισκόπου της Μεγαλονήσου, ως και των εκ Κρήτης ελκόντων την καταγωγήν και διακρινομένων διά την διαποίμανσιν νευραλγικών επαρχιών του Θρόνου εις την υπερόριον ανά την υφήλιον δικαιοδοσίαν του Ιεραρχών, των τε εγγύς και των μακράν.
Κατά την ιδιαιτέραν στιγμήν ταύτην, επικαλούμαι εντονώτερον τας μητρικάς πρεσβείας της «μόνης ακαταισχύντου ελπίδος, και προστασίας και σωτηρίας μου» Παναγίας της Ορφανής, της εφεστίου εικόνος της παλαιφάτου και ιστορικής Μονής Αγκαράθου, της και της μετανοίας μου, εν τη οποία το 2003 εκάρην μοναχός και εχειροτονήθην διάκονος υπό του ευεργετήσαντός με Σεβ. Μητροπολίτου Αρκαλοχωρίου, Καστελλίου και Βιάννου κ. Ανδρέου, Καθηγητού της Θεολογικής Σχολής Θεσσαλονίκης, προς ενίσχυσιν της ενταύθα διακονίας και

μαθητείας μου, έχων ως πυξίδα τας απευθυνθείσας Πατριαρχικάς παραινέσεις εις πρόσφατον εν Φαναρίω χειροτονίαν, αι οποίαι αναμφιβόλως θα καταστούν σημείον αναφοράς και διά τους επιγενομένους, κατ' αναλογίαν μάλιστα προς την διαχρονικήν απήχησιν των μνημειωδών λόγων και ομιλιών του Γέροντός Σας, Μητροπολίτου Χαλκηδόνος Μελίτωνος Χατζή του Μεγάλου: Ως μας ενουθετήσατε, Παναγιώτατε, «...ημπορείτε, οφείλετε να αντλήσετε ένα δίδαγμα που να το έχετε φυλαχτό εις όλην την ζωήν σας: την ταπείνωσιν, το ταπεινόν φρόνημα, καθ' ότι «πρώτον και χείριστον των παθών, η αλαζονεία τε και η οίησις». Δι' αυτό και ο Κύριος «τελώνην μετριοπαθήσαντα, και στεναγμοίς ιλασμόν αιτούμενον, εδικαίωσε»... ως τέκνα μου αγαπητά, σας νουθετώ! (πρβλ. Α΄ Κορ. δ΄, 14):... μείνετε ταπεινοί. Μείνετε άνθρωποι. Κοντά εις τους ανθρώπους. Διάκονοι του Θεού και των ανθρώπων. Χωρίς αυτούς τι νόημα έχει η αποστολή μας ως κληρικών; Όταν ο Σεφέρης έπαιρνε το βραβείον Νόμπελ, είπε μεταξύ άλλων εις την ομιλίαν του: «Σ' αυτόν τον κόσμο που ολοένα στενεύει, ο καθένας μας χρειάζεται όλους τους άλλους. Πρέπει να αναζητήσουμε τον άνθρωπο όπου κι' αν βρίσκεται». Μείνετε μακρυά από την επηρμένην οφρύν! Μακρυά από τον ναρκισσισμόν και την αυταρέσκειαν! «Κύριος υπερηφάνοις αντιτάσσεται, ταπεινοίς δε δίδωσι χάριν» (Παρ. γ΄, 34).

Φυλάσσων ως πολύτιμον θησαυρόν και παρακαταθήκην τους λόγους Σας τούτους, Παναγιώτατε, και ως φωτεινόν πρότυπον την Υμετέραν πολιτείαν, προτίθεμαι, διά των τιμίων ευχών Σας, να πορευθώ εις την νέαν μου διακονίαν κατά το μέτρον του δυνατού εν κενώσει και θυσιαστική διαθέσει, εν αδιαπτώτω ευγνωμοσύνη προς την Μητέρα Εκκλησίαν, εν ευγνώμονι ευχαριστία και εν απολύτω αφοσιώσει και ολοτελεί υπακοή προς τον χειροτονήσαντα και χειροθετήσαντά με Αυθέντην και Δεσπότην μου, υπισχνούμενος να διακρίνω τα χαρίσματα των εν τη Πατριαρχική Αυλή και τη Αγιωτάτη Αρχιεπισκοπή Κωνσταντινουπόλεως υπηρετούντων κληρικών και λαικών στελεχών και μάλιστα να τα αναδεικνύω και ουχί να τα αποκρύπτω, να αξιοποιώ την κλήσιν παντός ανθρώπου διά το καλόν και την πρόοδον του Οικουμενικού Θρόνου και της περί αυτόν ενταύθα φιλογενούς και φιλοπροόδου Ομογενείας, διακονών «ουχί μόνω λόγω, αλλ' έργω και αληθεία» (Α' Ιωαν. γ', 18), σταυρούμενος και μη σταυρών, μακράν διχαστικών πρακτικών, μνημονεύων διά παντός την σωτήριον παραίνεσιν του Αποστόλου Παύλου προς Τίτον «μωράς δε ζητήσεις και έρεις και μάχας κοσμικάς περιίστασο, εισί γαρ ανωφελείς και μάταιοι».".

Ακολούθως ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης, με τους συλλειτουργούντες Αρχιερείς, τέλεσαν το καθιερωμένο Τρισάγιο υπέρ αναπαύσεως των ψυχών όλων «των υπέρ της Ορθοδόξου ημών πίστεως αγωνισαμένων και τελειωθέντων εν αυτή».

Ακολούθησε η λιτανευτική πομπή των Ιερών Εικόνων, στον αυλόγυρο του Πατριαρχείου, κατά την οποία ο Οικουμενικός Πατριάρχης ευλόγησε τους πιστούς.

Φωτογραφίες: Νίκος Μαγγίνας

